

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

Πως δεν μετανάστευσα στην Αυστραλία «Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον!»

Πρέπει να ήταν φθινόπωρο του 1945, λίγο μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όταν απολύθηκα από την υπηρεσία μου, το Λογιστήριο της αεροπορικής βάσης της «RAF ABOUKIR», λόγω της επικείμενης αποχώρησης των Άγγλων από την Αίγυπτο.

Επηρεασμένος από τις τάσεις φυγής των συμπατριωτών μας, που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται και από τις παροτρύνσεις καλών φίλων και συμμαθητών από τη «Σαλβάγειο», όπως των Γ. Γεωργίου, Νικ. Κουτσούκη, Δημ. Καλατζή, κ.ά., που είχαν εγκατασταθεί και ευδοκιμήσει στη μακρινή χώρα των καγκουρό, με την καλή διάθεση να

Απόσπασμα
από τα Απομνημονεύματα
του ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΦΕΤΣΙΟΥ

με φιλοξενήσουν στα σπίτια τους μέχρι να αποκατασταθώ, αποφάσισα να τους ακολουθήσω, εγκαταλείποντας προσωρινά τους δικούς μου, τη χώρα που γεννήθηκα και τους φίλους μου.

Ετοιμάσα τα πιστοποιητικά και την αίτηση που μου υπέδειξαν, τα έβαλα όλα σ' έναν φάκελο και τα έδωσα στην παραδουλεύτρια μας (εδώ την αποκαλούν οικιακή βοηθό) την Mariam, που ερχόταν καθημερινά από το διπλανό χωριό, τη ΜΑΑΜΟΥΡΑ, με τα πόδια, για

να μας εξυπηρετήσει, με την παράκληση να τον ταχυδρομήσει, να τον ρίξει δηλαδή στο κόκκινο κουτί του Ταχυδρομείου, αφού είχα βάλει και τα απαιτούμενα γραμματόσημα.

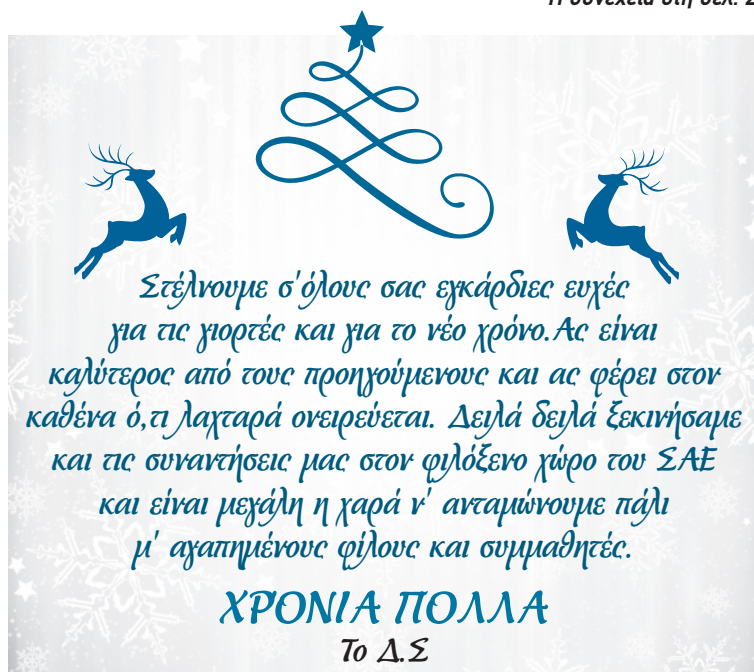
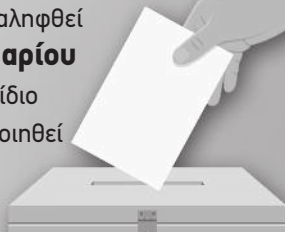
Ήμουν βέβαιος ότι έκανα δουλειά σωστή και περίμενα απάντηση από τους φίλους μου και την αρμόδια Υπηρεσία Μετανάστευσης, για να κόψω το εισιτήριο. Μετά από ένα μήνα περίπου, ένας φίλος ιδιοκτήτης πρατηρίου καυσίμων μου έφερε το φάκελο με στραπατσαρισμένο το περιεχόμενό του, με έντονη οσμή βενζίνης.

Η συνέχεια στη σελ. 2

Τετάρτη 9 Φεβρουαρίου 2022

Πρόσκληση Τακτικής Γενικής Συνέλευσης - ΕΚΛΟΓΕΣ

Σύμφωνα με τα άρθρα 16, 17, 18, και 19 του καταστατικού, η Πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου μας, σας καλούν στην Τακτική Γενική Συνέλευση και στις εκλογές που θα γίνουν στο εντευκτήριο του ΣΑΕ, 3ης Σεπτεμβρίου 56, την Παρασκευή 28 Ιανουαρίου 2022 και ώρα 19.00. Σε περίπτωση μη απαρτίας, η Γεν. Συνέλευση θα επαναληφθεί την **Τετάρτη 9 Φεβρουαρίου 2022** και ώρα 19.00 στον ίδιο χώρο οπότε θα πραγματοποιηθεί ανεξαρτήτως του αριθμού των παρόντων μελών.

Στέλνουμε σ' όλοε σας εκκάρδιε ευχές
για τις χιορτές και για το νέο χρόνο. Αε είναι
καλύτερος από τους προηγούμενους και αε φέρει στον
καθένα ό,τι λαχταρά ονειρεύεται. Δελλά δελλά ξεκινήσαμε
και τις συνατησεις μας στον φιλόξενο χώρο του ΣΑΕ
και είναι μεχάλη η χαρά ν' ανταμώνουμε πάλι
μ' αγαπημένους φίλους και συμμαθητές.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Το Δ.Σ

Τι είχε γίνει; Απλούστατα, κόκκινο το ταχυδρομικό κουτί, κοκκινοκίτρινο και το χρώμα αντλίας βενζίνης της SHELL, όπου το τοποθέτησε η καλοκάγαθη δικιά μας.

Τις παραμονές των Χριστουγέννων, μαζί με τις χριστουγεννιάτικες κάρτες, έλαβα επιστολή από τους φίλους μου που με ρωτούσαν τι απέγινε.

Ευτυχώς που δεν κατέβηκαν στην αποβάθρα του λιμανιού του Sydney, για να με αναζητήσουν ανάμεσα στις εκατοντάδες μεταναστών, που κατέφθαναν με το «ΠΑΤΡΙΣ» ή με το «ΕΛΛΗΝΙΣ» του ΧΑΝΔΡΗ.

Φαίνεται πως δεν ήταν τυχερό...

Αλήθεια, τι σύμπτωση ήταν αυτή και πόσο μικρός είναι ο κόσμος...

Αργότερα και συγκεκριμένα τον Σεπτέμβριο 1960, ο φίλος και συμμαθητής Γιώργος Γεωργίου, σε μια επιστολή του, που φυλάττω με ευλάβεια, περιγράφει με λεπτομέρειες, τις δυσκολίες που αντιμετώπισε, για αρκετό χρόνο, ως ότου αποκατασταθεί, στην καινούρια του πατρίδα, την Μακρινή Αυστραλία, όπως και για την επαγγελματική του εξέλιξη.

Έτσι μεταξύ άλλων, αναφέρει ότι με τις

γνώσεις που αποκτήσαμε στη Σχολή μας, την «Σαλβάγιο Εμπορική» της Αλεξάνδρειας, κατόρθωσε να αναλάβει υπεύθυνη θέση, ως Οικονομικός Διευθυντής σημαντικής βιομηχανικής επιχείρησης, της οποίας Γενικός Διευθυντής ήταν κάποιος Άγγλος, με το όνομα **John Biggs**, ένας συμπαθέστατος και συνεργάσιμος συνάδελφος.

Σε κάποιο λοιπόν «brake time» με καφέ και «snacks», προσπάθησαν να γνωριστούν καλύτερα, ο δε Διευθυντής του ανέφερε ότι πέρασε από την Αίγυπτο κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν υπηρετούσε στην αεροπορική Βάση της «R.A.F.», στο Aboukir, είχε δε αναπτύξει φιλικές σχέσεις, με κάποιον συνάδελφο Έλληνα, θυμόταν δε και το όνομά του: **George Sfetsios**, ενώ δεν παρέλειψε να του παρουσιάσει και φωτογραφίες, που τράβηξε μαζί του, στο γραφείο τους.

Έκπληκτος, αλλά και συγκινημένος, ο φίλος μου απάντησε ότι ήταν στενός φίλος και συμμαθητής μου και περάσαμε αξέχαστες στιγμές, πλάι πλάι στο ίδιο θρανίο τα 6 χρόνια φοίτησής μας, στη Σχολή, ενώ ερχόταν συχνά στο Aboukir, ως προσκεκλημένος μου δε, παρακολουθήσαμε τις καθημερινές

πρεμιέρες κινηματογραφικών ταινιών, που προβάλλονταν στον κινηματογράφο της αεροπορικής βάσης, πριν ακόμη προβληθούν στις κινηματογραφικές αίθουσες της Αλεξάνδρειας.

Επίσης, του ανέφερε ότι τις Κυριακές και πολλές φορές τις αργίες, ερχόταν στο σπίτι μας, στο Aboukir, με έπαιρνε και πηγαίναμε για μπάνιο και ρακέτες, πότε στην πλαζ του χωριού και τις περισσότερες φορές, στις μαγευτικές παραλίες «Brighton Beach» και «Western Bay», που βρίσκονταν στην ακτογραμμή του στρατοπέδου της «R.A.F.», που μετά την αποχώρηση των Άγγλων, ονομάστηκαν «Plage Maamoura», και «Plaze Montazah» αντιστοίχως, γνωρίζουν δε μεγάλες πιέννες.

Στην επιστροφή μας, ταλαιπωρημένοι από τις ρακέτες και την απόσταση που είχαμε διανύσει, βρήκαμε την μητέρα μου, που μας περίμενε για να μας περιποιηθεί με το τραπέζι στρωμένο, με το πατροπαράδοτο «ψητό στο φούρνο» και με «μακαρονάδα με κιμά», που όπως ήταν ευνόητο τιμούσαμε δέοντως.

Αξέχαστες ανέμελες μέρες, αλλά και καταπληκτικές συμπτώσεις.

Αποσπάσματα από τη διδακτορική διατριβή της Δρος Π. Παπαδημητρίου με τίτλο:

«Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ» 1860-1940

Εκπαίδευση κοριτσιών

Από το 1900 λειτούργησε, παράλληλα με το Αρρεναγωγείο και το Παρθεναγωγείο, το οποίο μετά τέσσερα χρόνια έφθασε να αριθμεί έξι τάξεις και μια νηπιακή (προφανώς μικτή). Σημειώνουμε την καθυστέρηση στην ίδρυση Κοινοτικής εκπαίδευσης για τα κορίτσια, αφού το Παρθεναγωγείο ιδρύθηκε εικοσιένα χρόνια μετά την ίδρυση Αρρεναγωγείου (1879) και δέκα χρόνια μετά τη συστηματική λειτουργία του (1890). Είναι πιθανό μέχρι το 1900 να λειτουργούσαν κατά διαστήματα τάξεις

Παρθεναγωγείου. Στο Αιγυπτιακόν Ημερολόγιον του Α. Δρακόπουλου (1899) αναφέρεται η ύπαρξη «άριστα λειτουργούσης σχολής αρρένων και θηλέων» στην ελληνική παροικία της Μανσούρας.

Την καθυστέρηση στην ίδρυση Παρθεναγωγείου την αποδίδουμε στην ανεπάρκεια πόρων και στο ότι το κενό, για τα κορίτσια της ανώτερης τάξης, κάλυπταν τα μαθήματα στο σπίτι ή τα ξένα σχολεία. Άλλωστε, εκείνη την εποχή μια συστηματική εκπαίδευση δεν κρινόταν τόσο απαραίτητη για τα κορίτσια, τα οποία δεν επρόκειτο να εργαστούν

και μπορούσαν να εκπαιδευθούν στο σπίτι τους στα ζητήματα που αφορούσαν στο φύλο τους.

Όταν η ΕΚΜ συνειδητοποίησε τη σημασία του Παρθεναγωγείου για τη συσπείρωση της παροικίας, τότε προχώρησε στην ίδρυσή του.

Δεν υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με τη διδασκαλία στο Παρθεναγωγείο μαθημάτων, προσαρμοσμένων στις ιδιαίτερες ανάγκες του φύλου των μαθητριών, όπως τις έκριναν τότε. Πάντως, η απόφαση για πρόσληψη νηπιαγωγού που να γνωρίζει εργόχειρο, δείχνει ότι υπήρχε σχετική πρόθεση.

Τη δεύτερη Τετάρτη του Νοεμβρίου γιορτάσαμε τα γενέθλια της Λιθίκας και του Τζώννι.

Ευχόμαστε
**ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ,
ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΛΑ,
ΧΡΟΝΙΑ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ
ΜΕ ΥΓΕΙΑ
ΚΑΙ ΧΑΡΑ.**

Τετάρτη 9 Φεβρουαρίου 2022 Κοπή Βασιλόπιτας | Λαχειοφόρος αγορά | Χιωτίνειος Υποτροφία

Με απόφαση του Δ.Σ. θα απονεμηθεί υποτροφία σε όσους θα εισαχθούν για πρώτη φορά στις Ελληνικές ανώτερες ή ανώτατες σχολές.

Όροι συμμετοχής:

1. Οι υποψήφιοι να είναι μέλη ή απόγονοι εγγεγραμμένων μελών του ΣΑΓΜΑ.
2. Να έχουν εισαχθεί στις αναφερθείσες σχολές με πανελλαδικές εξετάσεις.

3. Να υποβάλλουν αίτηση προς το Δ.Σ. του ΣΑΓΜΑ με τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Κριτήρια επιλογής των υποτρόφων είναι:

- α) η βαθμίδα της σχολής (ανώτατη, ανώτερη)
- β) ο γενικός βαθμός εισαγωγής στα βασικά μαθήματα της δέσμης.

Η υποτροφία ορίζεται στο ποσό των 150 ευρώ και καταβάλλεται εφάπαξ.

Σχέση με την Ελλάδα ως εκπαιδευτική μητρόπολη

Ο ελληνισμός της Αιγύπτου αναπτυσσόταν αυτόνομα ως προς τα οικονομικά και αυτοπροσδιοριζόταν στην κοινωνική του συγκρότηση. Όσον αφορά, όμως, στα πολιτισμικά παρέμενε σταθερά προσανατολισμένος προς το ελληνικό κράτος. Η Αθήνα λειτουργούσε ως εκπαιδευτικό κέντρο, με δυνατότητα να ικανοποιεί κάποιες εκπαιδευτικές ανάγκες (παροχή προγραμμάτων, προμήθεια εκπαιδευτικών, βιβλίων κ.λπ.) από την πλευρά της, φυσικά, έτρεφε πολιτικές βλέψεις, τις οποίες εξυπηρετούσαν οι εκπαιδευτικές συναλλαγές.

Η σχέση των εκπαιδευτικών επιλογών της ΕΚΜ με τα εκπαιδευτικά δρώμενα στην Ελλάδα μπορεί να εντοπιστεί σε αρκετά σημεία. Έτσι, ακολουθούνται τα ελλαδικά προϊόντα όσον αφορά στη

διάθρωση του σχολείου σε βαθμίδες (τέσσερις τάξεις στο Προπαιδευτικό και τρεις στο Ελληνικό). Το αργοπορημένο ενδιαφέρον για την εκπαίδευση των κοριτσιών αντανακλά, επίσης, μια ελληνική πραγματικότητα. Ένα άλλο σημείο επαφής με το ελληνικό κράτος μπορεί να εντοπιστεί σε σχέση με τους εκπαιδευτικούς, οι οποίοι προσλαμβάνονταν, εφόσον είχαν τα προσόντα που όριζαν οι ελληνικοί νόμοι. Επιπλέον, η νηπιαγωγός και ο Ελληνοδιδάσκαλος που αποφασίστηκε να προσληφθούν, προκειμένου να βελτιωθούν τα σχολεία, αναζητούνται στο εκπαιδευτικό κέντρο της εποχής, την Αθήνα, με τη βοήθεια αρμόδιων κυβερνητικών υπαλλήλων.

Έντονη επίδραση παρατηρείται και στο πρόγραμμα. Έτσι, στον Κανονισμό λειτουργίας της ΕΚΜ του 1893 οριζόταν ότι τα διδασκόμενα μαθήματα καθορίζονταν «επί τη βάσει των προγραμμάτων

των εν Ελλάδι Σχολών». Αυτή η επιλογή μπορεί να αποδοθεί στο ότι ο κλασικός προσανατολισμός των προγραμμάτων του ελληνικού κράτους ενίσχυε την αίγλη του σχολείου και της Κοινότητας και συνέβαλε στην εδραίωση της εθνικής ταυτότητας.

Μπορεί να αποδοθεί, επίσης, στο ότι η ΕΚΜ απέβλεπε σε μελλοντική αναγνώριση του σχολείου της από την ελληνική κυβέρνηση (το Αβερύφειο Γυμνάσιο Αλεξανδρείας αναγνωρίστηκε ως ισότιμο με τα ελλαδικά το 1890).

Ακόμη, ίσως οι Κοινοτικοί δεν είχαν τη γνώση – ή τη διάθεση – να διακινδυνεύσουν εκπονώντας προγράμματα. Άλλωστε, την ίδια τακτική ακολουθούσαν και τα υπόλοιπα σχολεία της Αιγύπτου, ελληνικά και ξένα, λειτουργώντας σύμφωνα με τα προγράμματα της μητρόπολής τους.

(Συνεχίζεται)

«Η ποσύτιμη και ποσύμορφη συμβοσή των Αιγυπτιωτών Ελλήνων (όχι μόνο των Φιλικών) στον Αγώνα για την απελευθέρωση της πατρίδας μας από τους Τούρκους»

ΜΕΡΟΣ Β'

Μέλη της Φιλικής Εταιρείας υπήρχαν και στην Αίγυπτο, όπου ανέπτυξαν αξιόλογη δράση. Οι Έλληνες που βρίσκονταν τότε στην Αίγυπτο αριθμητικά δε συγκρίνονται με τους Έλληνες που ήταν εκεί στις αρχές του 20ού αιώνα. Εκείνα τα χρόνια στην Αίγυπτο απόλυτος κυρίαρχος ήταν ο **Μωχάμεντ Άλη**, ένας φιλόδοξος, έξυπνος, διορατικός και πονηρός Τουρκαλβανός, που κατάφερε να φτάσει στο αξίωμα του Αντιβασιλέα της χώρας. Επίσης, από ελληνικής πλευράς, μεγάλη δύναμη στην τότε μικρή ελληνική παροικία, είχαν οι αδελφοί **Τοσίτσα** (Θεόδωρος, Κωνσταντίνος και Μιχαήλ).

Ο **Μεχμέτ Αλής** γνώριζε τους αδελφούς Τοσίτσα απ' όταν ζούσε στη γενέτειρά του την Καβάλα. Εκεί λέγεται ότι είχε επαγγελματική δραστηριότητα. Ο **Κωνσταντίνος Τοσίτσας** τον διευκόλυνε κάποια στιγμή, δανειζοντάς του δύο ρουπίες, κίνηση που ο **Μεχμέτ Αλής** δεν ξέχασε και την ανταπέδωσε πολλαπλάσια στους Τοσίτσα, όταν ο **Μιχαήλ**, στην Αλεξάνδρεια πλέον όπου βρέθηκαν και οι δύο, έχοντας ναυαγήσει οικονομικά, ζήτησε τη βοήθεια του πανίσχυρου **Αντιβασιλέα**, ο οποίος στη συνέχεια του ανέθεσε τη Διεύθυνση του εμπορικού του οίκου, που του απέδωσε τεράστια κέρδη. Έναν άλλο Έλληνα έκανε φίλο απ' την Καβάλα, τον **Αθανάσιο Καζούλη**, Ροδίτη, στον οποίο και ανέθεσε τη διαχείριση των οικονομικών του και τον έκανε Διευθυντή του νομισματοκοπείου του κράτους. Πολλοί άλλοι Έλληνες, σε διάφορα σημεία της Αιγύπτου, εξελίχθηκαν σε σπουδαίους εμπόρους με πολλά λεφτά. Ο **Μεχμέτ Αλής** είχε καταλάβει το δαιμόνιο των Ελλήνων, ήθελε να εκμεταλλευτεί την εξυπνάδα και την αξιοσύνη τους, για να τα χρησιμοποιήσει για το καλό το δικό του και την ανάπτυξη της Αιγύπτου, την οποία ονειρευόταν με ηγέτη τον ίδιο, να βαδίζει το δρόμο της ανεπτυγμένης

ΑΓΓΕΛΙΚΗ-ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΛΑΧΑΚΗ-ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ευρώπης. Αυτός ο λόγος άλλωστε τον έκανε να κάνει κάποτε τα «στραβά μάτια» σε κάποιες κινήσεις των Ελλήνων, που προσπαθούσαν να τις κρατήσουν μυστικές.

Ο **Μεχμέτ Αλής** υπέκειτο κατά τύπους στο Σουλτάνο, όμως κατ' ουσία ήταν ισχυρός τοπάρχης. Κατάφερε να αποκτήσει ένα είδος αυτοτέλειας, με ηγεμονικές εξουσίες και ανεξάρτητη οικονομία. Διέθετε επίσης και δικές του ένοπλες δυνάμεις.

Εποφθαλμιούσε πάντα το Σουλτάνο και γι' αυτό ένα ανοιχτό μέτωπο με την Ελλάδα, μια επανάσταση ίσως, ως αντιπερισπασμός, ήταν ό,τι χρειαζόταν, γιατί η Πύλη απασχολημένη με όλα αυτά, δεν θα εξακολουθούσε να επιδιώκει τον αφανισμό των τερεμπέδων της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, μεταξύ των οποίων ήταν και ο **Μωχάμεντ Άλη**. Πονηρός καθώς ήταν, προσπαθούσε να χτυπάει πίσωπλάτα και απέφυγε να έρθει σε ανοιχτή ρήξη με το Σουλτάνο, γι' αυτό όταν ο **Υψηλάντης** του πρότεινε να χτυπήσουν από κοινού, Έλληνες και Αιγύπτιοι, τον τουρκικό στόλο, εκείνος αρνήθηκε¹.

Εξαιτίας των πολύ καλών σχέσεών του με τους Έλληνες της Αιγύπτου, των οποίων τα συμφέροντα διόλου δεν θίχτηκαν από αυτόν, αλλά αντιθέτως τα οικονομικά τους έφτασαν στο απόγειο επί των ημερών του, αλλά και επειδή, όπως αναφέρθηκε πιο πριν, παρέβλεψε κάποιες κινήσεις Φιλικών και μη Αιγυπτιωτών, κάποιοι βιάστηκαν να τον χαρακτηρίσουν φιλέλληνα, συγκρίνοντας την προσωρινή, όπως αποδεικνύεται, αυτή συμπεριφορά του, με αυτή άλλων Μουσουλμάνων αξιωματούχων.

Όταν όμως αποδίδεται ένας χαρακτηρισμός, αυτός δεν μπορεί να αποδίδεται επιλεκτικά. Ο **Μωχάμεντ Άλη**, αν ήταν

πραγματικός φιλέλληνας, θα ήταν προς όλους τους Έλληνες κι όχι μόνο προς τους Αιγυπτιώτες και δεν θα εξαπέλυε ανελέητο κυνηγητό με το γιο του, **Ιμπραήμ** και τα στρατεύματά του εναντίον των κατοίκων της Πελοποννήσου και της Κρήτης, ούτε θα έδινε ο ίδιος εντολές για φριχτά βασανιστήρια, όπως θα δούμε παρακάτω. Άρα, αν εκτιμήσουμε συνολικά τη συμπεριφορά του απέναντι στο σύνολο των Ελλήνων, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως μόνο φιλέλληνας δεν ήταν και όταν ο Σουλτάνος τον δελέασε με το πασαλίκι της Πελοποννήσου, αυτός άρπαξε την ευκαιρία, έχοντας πάντα βλέψεις για επέκταση της κυριαρχίας του στον ελλαδικό χώρο. Στην πορεία θα δούμε αναλυτικά τη συμπεριφορά του «φιλέλληνα» **Μεχμέτ Αλή** απέναντι στους Έλληνες του ελλαδικού χώρου.

Οι αδελφοί **Τοσίτσα**, **Θεόδωρος**, **Κωνσταντίνος** και **Μιχαήλ**, ήταν Ηπειρώτες και συγκεκριμένα Μετσοβίτες, που εγκαταστάθηκαν και δραστηριοποιήθηκαν αρχικά στην Καβάλα, όπου και γνώρισαν τον **Μωχάμεντ Άλη** και στη συνέχεια βρέθηκαν όλοι στην Αλεξάνδρεια, τα συμφέροντά τους συναντήθηκαν και τίποτα δε γινόταν με το αζημίωτο κι από τις δύο πλευρές.

Οι αδελφοί Τοσίτσα εξελίχθηκαν σε σημαντικούς παράγοντες της μικρής τότε παροικίας της Αιγύπτου. Ο **Μιχαήλ** μάλιστα έφθασε να λάβει το αξίωμα του Έλληνα Προξένου, καθώς και του **Προέδρου της πρώτης Ελληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας**.

Για πολλούς το όνομα Τοσίτσας σημαίνει Έλληνες Αιγυπτιώτες ευεργέτες, ανθρώπους δηλαδή που παρήγαγαν μόνο καλό έργο, με δωρεές στους Έλληνες της Αιγύπτου, στο Μέτσοβο και γενικότερα στην Ελλάδα (Τοσιτσαία Σχολή, Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Τοσιτσειο σχολείο). Δυστυχώς, μελετώντας διεξοδικά ιστορικές πηγές, ανακαλύπτουμε και κάποιες αρνητικές πράξεις τους, στις οποίες θα αναφερθούμε παρακάτω.

1. Γ. Κορδάτου, «Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδος», τόμ. Χ, σελ.107

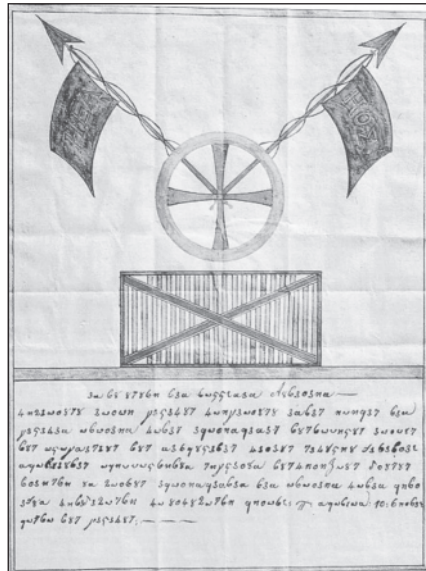
Φιλικόι στην Αίγυπτο φαίνεται να πρωτοεμφανίστηκαν το 1815-16 ως μετανάστες, οι οποίοι όμως απελάθησαν αργότερα, ακριβώς γιατί προδόθηκε η ιδιότητά τους αυτή. Ανάμεσά τους αναφέρεται και κάποιος ονόματι Μεσσάλας, που απ' το όνομά του πήρε το δικό της η συνοικία της Αλεξάνδρειας Μεσσάλα, όπου ευρισκόταν και το παλιό ελληνικό νοσοκομείο. Στα 1818 αναφέρονται μύησεις Αιγυπτιωτών στη Φιλική Εταιρεία, από κάποιο μεγαλέμπορο **Τριαντάφυλλο Χατζηστεργίου**, ο οποίος μύησε τον επίσης μεγαλέμπορο **Τασήκα** και το **Θεόδωρο Τοσίτσα**.

Στα 1819, κατ' άλλους 1820, φθάνουν στην Αίγυπτο, σταλμένοι από τη Φιλική Εταιρεία και συγκεκριμένα από τον **Αλέξανδρο Υψηλάντη**, ο **Αντώνιος Πελοπίδας**, καταγόμενος απ' τη Στεμνίτσα, μυημένος απ' τον **Αναγνωστόπουλο**² και οι σύντροφοί του **Δημήτριος Υπάτος**, που καταγόταν από το Μέτσοβο, είχε υπηρετήσει στον αγγλικό στρατό και μυήθηκε από τον Αναγνωστόπουλο, ο **Αριστείδης Παππάς** και ο **Γαβριήλ Κατακάκης**, που μυήθηκε από τον **Χρυσοσπάθη**. Εκτός από τη μύηση πιστών, ο Πελοπίδας και οι σύντροφοί του είχαν επιφορτιστεί και με το καθήκον συλλογής χρημάτων για τον ιερό αγώνα. Ως δικαιολογία γι' αυτήν την κίνηση, οι Αιγυπτίωτες επικαλέστηκαν την ανάγκη ίδρυσης εκκλησίας και σχολείου, άρα και την ανάγκη ρευστού. Η ομάδα του Πελοπίδα στην αρχή διέμενε στο οίκημα του ρωσικού Προξενείου και σύχναζε στο σπίτι του **Τασήκα** και του **Παναγιώτη Ρουσσόπουλου**, απ' τη Στεμνίτσα επίσης, Αιγυπτίωτη μεγαλέμπορου, που έχαιρε της ευνοίας» του σατράπη της Αιγύπτου **Μεχμέτ Αλή**³. Ο **Πελοπίδας**, για τη συγκέντρωση των χρημάτων, απευθύνθηκε στους ήδη Φιλικούς **Κ. Τασήκα**, **Γ. Τσιβάνη**, **Τζάνο** και **Θ. Τοσίτσα** και ζήτησε να ασκήσουν όλη τους την επιρροή και να παρακινήσουν τους Αιγυπτίωτες Έλληνες να μαζέψουν όσο πιο πολλά χρήματα μπορούσαν, ώστε να συγκεντρωθούν 500.000 γρόσια, ποσό τεράστιο για την εποχή. Αυτά ζήτησε να τα στείλουν στον **Ιωάννη Παπαδιαμαντόπουλο** στην

Πάτρα, ώστε ο ίδιος, με την επιστροφή του στην Ελλάδα, να τα βρει και να τα χρησιμοποιήσει για τις ανάγκες του αγώνα. Χρήματα συγκεντρώθηκαν πολλά, δεν είναι όμως σίγουρο αν και πόσα έφθασαν στον προορισμό τους. Αναφέρεται ότι συγκεντρώθηκαν περίπου 30.000 τάλιρα και ότι μόνον ο **Ρουσσόπουλος** πρόσφερε από την περιουσία του 4.000 γρόσια. Χρήματα έδωσαν επίσης και όλοι οι νεοκατηχηθέντες⁴. Αναφέρεται επίσης ότι κάποιος **Νικόλαος Κάλογλου** προσέφερε μόνος του 3.200 τάλιρα, ενώ από τους Έλληνες της Αλεξάνδρειας συγκεντρώθηκαν 14.000 τάλιρα. Το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων αυτών παραδόθηκαν στο Θεό-

ου, που ήρθαν αμέσως στην πατρίδα να πολεμήσουν και κάποιοι θυσιάσαν και τη ζωή τους. Με καθαρή συνείδηση (κι έχει σημασία αυτό για όσα θα ακουστούν παρακάτω), πήραν τα όπλα, δίνοντας το «παρών» του Αιγυπτιώτη ελληνοτισμού, σε μια από τις πιο ιερές στιγμές της ιστορίας του. Στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό τους ότι κάποιοι συμπατριώτες τους, παίζοντας το παιχνίδι του Μωχάμεντ Άλη, θέλησαν να αλλάξουν τον πραγματικό τους ρόλο και να τους χρησιμοποιήσουν ως σπιούνους-πληροφοριοδότες. Είναι οι ίδιοι προσκείμενοι στον Μωχάμεντ Άλη, που θέλησαν να κλέψουν απ' τους πραγματικούς μαχητές τον τίτλο του πατριώτη και να τον εκμεταλλευτούν κατάλληλα. Ίσως αργότερα, μετά από συζήτηση με τη συνείδησή τους, αποφάσισαν να δώσουν κάτι από τα αμέτρητα πλούτη τους στη φτωχή μας πατρίδα.

Ο **Πελοπίδας**, τον πρώτο καιρό που ήταν στην Αίγυπτο, κινούνταν σχετικά εύκολα, αφού ο **Μωχάμεντ Άλη**, όπως αναφέραμε, παρέβλεπε κάποια πράγματα. Όταν όμως κατεστάλη η ανταρσία του **Αλή Πασά** και ο Σουλτάνος θέλησε να κάνει σύμμαχό του τον **Μεχμέτ Αλή**, με αντάλλαγμα την παραχώρηση Κρήτης και Πελοποννήσου, ο φιλόδοξος Αντιβασιλέας της Αιγύπτου άλλαξε στάση και τα πράγματα για τους Φιλικούς δυσκόλεψαν πολύ. Ίσως σ' αυτό συντέιναν και κάποιες αισχρές προδοσίες απ' την πλευρά των Ελλήνων, τις οποίες θα δούμε παρακάτω. Σπουδαία Φιλική μορφή στην Αίγυπτο, την εποχή που ξέσπασε η επανάσταση, ήταν ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας **Θεόφιλος**. Τότε, στο ποίμνιό του, αναφέρονταν περίπου χίλιοι Έλληνες. Ανάμεσά τους τα ονόματα των **Καζούλλη**, **Κατρίτσιου**, **Καζήρα**, επίσημοι τραπεζίτη του Πατριαρχείου, **Τοσίτσα**, **Δ' Αναστάση**, **Κασσαβέτη**, **Δημητρίου** και **Βιτώρη**. Δε γνωρίζουμε ακριβώς αν όλοι οι προαναφερθέντες μυήθηκαν στη Φιλική Εταιρεία, ο **Θεόφιλος** όμως είχε μυηθεί από τους πρώτους και χωρίς να φοβάται, προέτρεπε το ποίμνιο να κάνει το ίδιο.

Το έμβλημα της Φιλικής Εταιρείας

δωρο Τοσίτσα, που ήταν ισχυρός παράγοντας της μικρής τότε ελληνικής παροικίας στην Αλεξάνδρεια. Όταν όμως πλησίαζε η έκρηξη της επανάστασης, ο Θεόδωρος Τοσίτσας πέθανε και κανείς δεν ξέριε τι απέγιναν τα χρήματά⁵.

Πολλοί Αιγυπτίωτες δεν μπορούσαν να δώσουν χρήματα και προσέφεραν τρόφιμα. Αρκετοί επίσης εκδήλωσαν την επιθυμία τους να έρθουν στην Ελλάδα να πολεμήσουν για την πατρίδα και σ' αυτό ο Πελοπίδας τους διευκόλυνε. Αναφέρεται ένα τμήμα εθελοντών από Μακεδόνες, Ροδίτες και άλλους Δωδεκανήσιους, υπό τον **Ζαχαρία Αθανασί-**

(Συνεχίζεται)

2. Γ. Κορδάτου, «Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδος», τόμ. Χ, σελ. 99
3. Γ. Κορδάτος, «Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδος», τόμ. Χ, σελ. 107

4, 5 Φωτάκου, Απομνημονεύματα της ελληνικής επαναστάσεως, σελ. 173

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Η'

Μυθιστόρημα της Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου, εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Το αυτοκίνητο διασχίζοντας την αλέα με τ' ανθισμένα φλαμπουαγιάν, έφτασε από τα προύλαια στην κυρία είσοδο. Εκεί, όπως συνθίζονταν για κάθε επίσημο επισκέπτη, περίμεναν οι κοινοτικοί επίτροποι, οι έφοροι, ο γυμνασιάρχης με όλο το διδακτικό προσωπικό.

Άνοιξε η πόρτα. Πετάχτηκε η **Μαρίκα Κοτοπούλη** με κείνη την αγέραστη αλεγράδα.

Όλα πήραν την καθορισμένη διαδικασία. Χειροφιλήματα, συστάσεις, χειραψίες. Ειπώθηκαν ζεστά λόγια, από κείνη τη φλογάτη φωνή. Χειροκροτήματα γέμισαν τον αέρα.

Χειροκροτούσε η παροικία που ξεκίνησε να την καμαρώσει, χειροκροτούσαν τα παιδιά. Θρίαμβος χωρίς παράσταση. Όλοι είχαν γίνει μάτια κι αυτιά ν' ακούσουν κάτι απ' τη μεγάλη τους Μαρίκα. Συνεχίστηκε η επαφή με τα αναψυκτικά που προσφέρθηκαν στη μεγάλη αίθουσα των εορτών.

Η Χαρούλα, μαζί με τις άλλες δασκάλες, πηγαινοερχόταν τηρώντας την τάξη, ενώ ταυτόχρονα ζητούσε ευκαιρία να την πλησιάσει, να δώσει γνωριμία.

Σε μια στιγμή που ξεναγούσαν τη Μαρίκα πάνω στους κοιτώνες του Οικοτροφείου, την επλησίασε:

-Κάποτε έζησα κι εγώ σε οικοτροφείο, κυρία Κοτοπούλη. Ήμουν Αρσακειάς...

-Μπράβο παιδί μου. Μπράβο!...

-Και αν θυμάστε, ήμουν εκείνη η μικρή που είχατε διαπιστώσει ότι είχε ταλέντο και μάλιστα προτεινάτε να την αναλάβετε, εσείς κυρία Κοτοπούλη, να τη σπουδάσετε.

Ένα δεύτερο «Μπράβο, μπράβο, παιδί μου» ειπώθηκε πιο βιαστικά και προχώρησε καϊδεύοντας στην πλάτη τη Χαρούλα. Σημάδι πως είχε ολότελα ξεχάσει εκείνη την περίπτωση...

Σαν χαμένη απόμεινε η κοπέλα. Ένοιωσε έναν πόνο. Ξεκόλλησε με μιας κι έπεσε το παράσημο. Γίνκε χίλια κομμάτια. Κανείς δεν άκουσε τον κρότο.

Αδιάφοροι πατήσαν πάνω στα θρύψαλα, οι επισκέπτες.

Από τη μέρα αυτή η Χαρούλα ορκίστηκε να μη δώσει ποτέ πια, εκείνη πρώτη γνωριμία. Άφηνε τους άλλους να την αναγνωρίζουν.

* * * * *

Όπου κι αν πήγαινε ο **Μιχαήλ Άγγελος**, θάβρισκε τα ίδια ακριβώς μοντέλα για να φτιάξει τους σκλάβους του.

Οι σχολικές χρονιές έρχονταν και φεύγαν. Τ' απολυτήρια δεμένα με τη γαλάζια κορδέλα απονέμονταν στους τελειόφοιτους, ενώ από την άλλη γέμιζε η προσχολική με καινούρια προσωπάκια. Χρονιές κι άνθρωποι βρίσκαν τον Τεουφίκ και το Μωχάμετ να γυροφέρνουν το σχολείο μ' ανασπκωμένη τη γκελεμπία ως το γόνατο, κάνοντας τις χοντροδουλειές. Πότε να κουβαλούν στους ώμους θρανία και πάγκους και τραπέζια και πότε να σφουγγαρίζουν το πάτωμα, τις τάξεις τις απέραντες, τους διαδρόμους, τις μαρμαρένιες σκάλες, τις τουαλέτες, τα λουτρά και βάλε. Ωράρια δεν είχαν. Σκλάβοι από την ώρα που 'βγαине ο ήλιος ως και πέρα απ' τη δύση. Ψηλός ο Μωχάμετ, ξερακιανός, μ' ένα γυάλινο μάτι, πηδούσε σαν τσακάλι. Ως να τον δεις εδώ, τον ανακάλυπτες στην πέρα άκρη.

-Λες κι έχει το μαγικό χαλί, λέγαν και γελούσαν οι δάσκαλοι.

-Και παρ' όλο το κουτσό του πόδι, γίνεται ο άθλιος φτερό. Σπίρτο μονάχο. Γι' αυτό ξαφρίζει ό,τι του πέσει βολικά και δεν μπορεί κανείς να τον κάνει τσακωτό.

-Ρημάζει τους οικοτρόφους γιατί εκεί υπάρχει άφθονο χαρτζηλίκι.

-Γίνεται ψεύτης, κλέφτης, αρκεί να βγάλει γρόσια. Ως και το μεσίτη υπηρετριών μάθαμε πως κάνει.

-Δεν είδες που έμαθε ελληνικά να συνηνοείται με το διευθυντή; Κουτσάστραβά τα καταφέρνει.

-Και τον γουστάρει. Γι' αυτό και μ' όλες

τις κλεψιές δε λέει να τον διώξει.

Κείνη την ώρα από τα προύλαια φάνηκε η σιλουέτα του Μωχάμετ να προχωρεί προς τα σχολεία. Σήκωνε στον ώμο ένα ασπροκόκκινο αρνάκι. Σφικτοκρατούσε σταυρωτά τα δυο πόδια του ζώου κι εκείνο διαμαρτυρόταν βελάζοντας.

Δυο τρεις εκπαιδευτικοί που απολάμβαναν τον ανοιξιάτικο ήλιο, ρουφώντας τον καφεδάκο τους στον κήπο, γύρισαν κατά κει. Ένας πέταξε το καλαμπούρι:

-Μας λείπει ο καλλιτέχνης που θ' αποθανάτιζε το νέο μοσχοφόρο.

-Τον χωλαίνοντα καλό ποιμένα θέλεις να πεις, συμπλήρωσε ο νεαρός φιλόλογος.

-Ε! τον κλεφταρά, είπε γελώντας ο Κερκυραίος. Το 'φερε τ' αρνί ο αφιλότιμος. Χτες τ' απογευματάκι με πήρε ο διευθυντής να κάνουμε μια βόλτα στα κοτέσια και στους κουνελώνες. Άλλη manία κι αυτή, σώνει και καλά να κάνει και ζωολογικό παράρτημα. Μπήκαμε λοιπόν στο καμαράκι με τα εξαρτήματα του αυτοκινήτου.

-Που μετατράπηκε σε σταύλο και βρωμοκοπά.

-Ακριβώς, για το αρνάκι πήγαμε.

-Ευτυχώς που σφάξαμε το γουρούνι, τον ξαναδιέκοψε ο νεοφερμένος δάσκαλος και το φάγαμε, γιατί θα μας έτρωγε αυτό. το είχαν ευνουχίσει πριν μας το δωρίσουν. Είχε γίνει θεριό μέσα σε λίγο διάστημα.

-Αυτά είναι τα τυχερά μας, είπε γελώντας ο Κερκυραίος, που έμενε τελευταία με τους εργένηδες στο οικοτροφείο. Πρόσεξε λοιπόν, κύριε συνάδελφε, με το καλό φαΐ και την καλοπέραση εδώ μέσα, μη θεριέψεις και συ και χωρίς ν' ακρωτηριαστείς ... Ακούστε, όμως, τη συνέχεια δίχως να με διακόψετε.

Μπαίνομε λοιπόν, ζητάμε το αρνί. Ψάχνομε από δω ψάχνομε από κει,

αρνί πουθενά. Βγαίνει ο «μπάρμπα» αγριεμένος. Να, κι ο Μωχάμετ μπροστά μας: «Πού είναι, βρε συ, τ' αρνί;» ρωτά ο Διευθυντής. «Ψόφψες, κύριο Αφεντή. Μεσκίν χαρούφ, ψόφψες». Κόρωσε από το θυμό ο Διευθυντής. «Ψόφψες, ξεφόψες, θέλω τ' αρνί. Τ' άκουσες;» «Χάντερ για χάντρε ελ Ράις» κι έγινε καπνός. Κάπου θα τόχε κρύψει και νάτος, φρέσκος, φρέσκος το ξαναφέρνει.

-Αν δεν ξαναψοφήσει θα το φάμε το Cham el Nessim.

-Για εξηγήστε μου, κύριοι συνάδελφοι, μια και τόφερε η κουβέντα. Τι είναι το Σαμ ελ Νεσίμ; Όσο πλησιάζει το Πάσχα, όλο και γι' αυτό μιλούν, είπε ο νεοφερμένος δάσκαλος από το νησί.

Ανήσυχος μυαλό, ερευνητικό, ρωτούσε για το κάθε τι. Να μάθε την προέλευση κάθε έθιμου, τη συγγένεια, τη ρίζα της άγνωστης λέξης.

-Χαρούφ, είπες πως λένε το αρνί, κύριε συνάδελφε; Τον είχε διακόψει πριν. Λες νάχει σχέση η λέξη με τη δική μας; Ερίφι, ερίφ, αρούφ, χαρούφ;

Την ώρα εκείνη ο Κερκυραίος δεν του έδωσε απόκριση. Δεν ήθελε να χάσει το γούστο της η ιστορία. Προσπάθησε λοιπόν τώρα να ικανοποιήσει τη φιλομάθεια του νεαρού.

-Θα σου πω για το Σαμ ελ Νεσίμ. Βοηθείστε με όμως και σεις οι παλαιότεροι, αν παραλείψω κάτι.

-Και δε φωνάζομε τον καθηγητή των Αραβικών, που είναι και Κόπτης να μας τα πει με λεπτομέρεια; Είπε ο φυσικός. Τόσα χρόνια είμαι στην Αίγυπτο κι άλλο δε φρόντισα να μάθω, παρά μονάχα πως το Σαμ ελ Νεσίμ πέφτει πάντα με τη δική μας Λαμπροδευτέρα.

Χρόνια ο κ. Μάτα δάσκαλος των Αραβικών, στη Δημαία Σχολή, δίδαξε τη γλώσσα σε γενιές και γενιές Μανσουριανόπαιδων. Μιλούσε σπασμένα τα ελληνικά. Θα μπορούσε να τα κατέχει τέλεια. Εξυπνότατος σαν όλους τους Κόπτες, αλλά και πονηρός, κατάλαβε ότι με τα κουτσά του ελληνικά γινόταν πιο συμπαθητικός. Παρέες δεν έκανε. Του άρεσε να σουλατσάρει τις ελεύθερες ώρες στο γήπεδο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Προσκοπικές αναμνήσεις

Από το αρχείο Ν. Παπαλουκά

1956 | Ομάδες Προσκόπων φωτογραφημένες στο Πέταλο του σχολείου.

Από το αρχείο Λ. Γεωργιάδου

14 Ιανουαρίου 1961 | Το σμήνος των Πουλίων με αρχηγό τη Λούλα Γεωργιάδου και υπαρχηγό τη Ζωζώ Σταμπέκη.

Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν το σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17
IBAN GR4601101690000016977225917

1 φωτογραφία 1000 λέξεις

ΠΕΝΘΗ

Η θλίψη μας είναι μεγάλη για την απώλεια αγαπημένων φίλων και μελών.

- Στέλλα Κυδωνάκη-Καπαμίδου (28/7/21)
- Δέσποινα Σωφρονιάδου-Φραγκίνη απόφοιτος του 1957
- Πάτα Αλίκη (4/11/21)
- Σούλα Χαριτοπούλου-Στεργίου
- Ασπασία Κωστάλου-Χαραλαμπίδου, κόρη της Ρένας και του Τάκη.

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στις οικογένειές τους.
Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 200 ευρώ στην Πρόνοια.

Ρένα και Τάκη θέλουμε μέσα απ' αυτές τις λίγες γραμμές να σας εκφράσουμε τη βαθειά μας θλίψη για τον αδόκητο και άδικο χαμό της αγαπημένης κόρης σας Ασπασίας.

Γνωρίζουμε ότι βιώνετε έναν πόνο που όμοιός του δεν υπάρχει.

Να ξέρετε ότι η έννοια και η αγάπη μας είναι κοντά σας και ευχόμαστε να βρείτε λίγη παρηγοριά με τη σκέψη ότι η κορούλα σας βρίσκεται τώρα ανάμεσα στους αγγέλους.

Το Δ.Σ.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ
panagpek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.
Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Καλοκαίρι 1959

Εκδρομή 15 ημερών με αρχηγούς
τον Νικόλα Παπαδόπουλο
και τη Λούλα Γεωργιάδου.

Με φόντο τον Φάρο του Baltim,
αναγνωρίζουμε από πάνω αριστερά τους:
Νικόλα Παπαδόπουλο, Δέσποινα Σαχλάνη,
Λέλα Πανάγου, Κώστα Σταυρινούδη, Άννα
Καλατζιάν, Βασίλη Σταυρινούδη, Γεωργία
Σαχλάνη.

Μεσαία σειρά από αριστερά: Ευαγγελία
Σαχλάνη, Αντώνης Κερασίτης, Μαρία
Παπαδοπούλου, Μαριάννα Κερασίτου,
Ελισάβετ Καλατζιάν, Λούλα Γεωργιάδου.
Από την κάτω σειρά αναγνωρίζουμε
την Ντίνα Πανάγου και τη Δέσποινα
Σταυρινούδη.

Προσφορές

- 120 ευρώ για την Πρόνοια στη μνήμη Ασπασίας Κωστάλου-Χαραλαμπίδου από τις εξαδέλφες της, Δέσποινα Χρυσάφη, Μεταξούλα και Αδαμαντία Ζωγράφου.
- Λιλίκα Νικολοπούλου 50 ευρώ στη μνήμη Ασπασίας Κωστάλου-Χαραλαμπίδου.
- Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη 60 ευρώ στη μνήμη γονέων και αδερφού Δημήτρη.
- Η Βασιλεία και Αλέξανδρος Περάκης προσφέρουν 100 ευρώ στη μνήμη Σούλας Χαριτοπούλου- Στεργίου.
- Ανώνυμος 200 ευρώ για την Πρόνοια.
- Σώζων Μιαούλης 40 ευρώ στη μνήμη Ζωγραφιάς Κωνσταντάρα.
- Στη μνήμη της αγαπημένης τους Στέλλα Κυδωνάκη Καπαμίδου, η Μαρία και ο Απόστολος Τσιόγκας προσφέρουν 70 ευρώ.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη (Πρόεδρος-Ταμίας)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμίας)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Καίτη Αστρά (Σύμβουλος)
τηλ.: 210 6849957 κιν.: 6979 757001